

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIV.

V Ljubljani, 28. vel. serpana 1891.

List. 35

Letno poročilo ljubljanske bratovščine za vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkev za leto 1890 in 1891.

Z letošnjo razstavo zveršila je bratovščina naša 32. leto, odkar je bila ustanovljena v ljubljanski škofiji, in ko ima po navadi zopet poročati o vspelu svoje delavnosti, ji je dolžnost, pred vsem drugim ponižno zahvalo izrekati Bogu za obilni blagoslov, s katerim jo je tudi v preteklem letu oblagodaryl.

Tiho in brez šuma je bratovščina našla pot v sereca vernikov, in z ljubeznijo sprejemajo njeno vabilo: Pridite, molimo in častimo Gospoda v Najsvetejšem Zakramentu! Pripravljajmo mu vredno prebivališče v naših cerkvah, in dostojne oblačila za službo božjo po pravilih svete Cerkve!

Tako rekoč neprenehoma po dnevi in po noči versté se molitvene ure bratovskih udov, katerih je bilo od začetka bratovščine do sedaj že 5259 vanjo zapisanih. Veliko teh pobožnih moliveev je bilo v teku let že iz tega sveta poklicanih, drugi so iz raznih vzrokov iz bratovščine stopili, ali oglasili so se na njih mesto novi udje, 1875 v preteklem letu, tako da bratovščina šteje v resnici silo veliko udov. Njih molitve in češenja presv. Rešnj. Telesa se Bogu dopadljivo vedno k nebesam vzdigujejo, in najdejo uslišanje po presv. Sercu Jezusovem. S svojo gorečnostjo so gotovo že marsikatero šibo božjo od nas odvernili, usmiljenje in milost pa sprosili takim, ki sami niso zase molili, ali pa ne znajo več moliti.

V spodbudo in veselje bratovskim udom je nam tudi poročati, da so se v preteklem letu

večjemu številu bratovskih udov primerno pomnožili tudi milodari in doneski za opravo ubožnih cerkev, in so znesli 5979 gld. 57 kr., katere je bratovščina obrnila v napravo 15 pluvijalov, 60 mašnih plašcev, 22 velumov k blagoslovu z Najsvetejšim, 4 antipendije, 5 plaščekov za ciborij, 22 brazinice za mašne bukve, 41 posebnih stol za razna opravila, 27 obhajilnih burz s plaščiki, 50 mašnih sraje, 50 koretljev, 100 humeralov, 50 cingulov, 100 korporalov, 100 pāl, 200 purifikatorjev, 150 rutic za lavabo, 2 potezaja za zvonček pri žagradu.

Vsi ti paramenti in naprave so bile viditi 7., 8. in 9. avgusta v očitni bratovski razstavi, pri kateri so se posebno odlikovale umetne vezenine mašnih plašcev in pluvijalov.

Vsled tega prav iz sereca kličemo: Bog plačaj! Res, Bog plačaj vsem častitim udom in dobrotnikom bratovščine njih doneske in blagovoljne darila, zlasti pa tistim blagim bratovskim udom, ki so se s tolikim darežljivim trudom vdeleževali izdelovanja cerkvenih paramentov, vravnavaanja razstave in razpošiljatve bratovskih darov.

Obdarovanih je bilo letos obilo cerkev ljubljanske škofije; ktere in kaj so dobile, sledi nadalje.

**Zveličani Peter Marija Alojzij Sanel
(Chanel),**

duhoven Marijinega društva, misijonar in prvi mučenec v Oceaniji, Avstraliji.

(Dalje.)

3. Terpljenje in preganjanje

Med tem, ko je postajalo ljudstvo vedno bolj voljno, nastopila je pri Niuliki-ju po Vaiski zmagi pogubna sprememba, ktera je stiskala

pri veliki veljavi futunskega kralja podložnike vedno bolj, in pretila kakor slana mlademu zasedu. Kako se je to zgodilo? Gotovo je, da je pripisoval Niuliki svojo zmago kacemu močnemu varstvu svojega malika Fakavelikele ter se potegoval od tega časa zopet s podvojeno vnemo za staro malikovavstvo. Češčenju tega malika, ki ga je napravil svojemu ljudstvu, hotel se je zahvaliti za svojo neomejeno oblast, katero se je bal zgubiti, če bi ustanovil kerščanstvo. Storila so pa kralja nezaupljivega tudi še nevarna naznanila, ki so prihajala na Futuno s Tonge, Hapai-je, Varra, in Fidži otokov o ravnanji z otočani, ki so postali protestantje, in kerščanstvu sovražna stranka glavarjev je storila vse, da bi zbujala to natoleevanje ter kralja vedno bolj in bolj našuntala zoper o. Šanela. Največja njegova sovražnica pa je bila kraljica, ktera je smertno čertila misijonarja.

Niuliki, ki je med tem se preselil iz Poi-ja v Tamano, unikal se je vedno bolj osebnemu, prej zelo priserčenemu občeivanju z o. Šanelom, ter je tudi opustil redno pošiljanje jedil. „Ko so prinesli nato,“ pripoveduje br. Nizier, „nekateri mladi ljudje iz usmiljenja nekaj jedil, prepovedal jim je to Niuliki s tem, ker je rekel, da smo njegovi beli, in da ima on za nas skrbeti“. O. Šanel sklenil je toraj sam si pridobiti potrebnega živeža. S pomočjo nekterih divjakov obzidali so prostor, kterege je jim bil podaril kralj, ter tako obsadili precej obširen kos zemlje. Za o. Šanela to ni bilo nikakor lahko delo, ker že tako slaboten, bil je oslavljen s pomanjkanjem dostojne hrane in je večkrat bolan ležal.

Vendar je o vseh prostih urah kljubu pekočim solnčnim žarkom obdeloval zelo pridno svojo majhno njivo. „Kar sem najbolj na o. Šanelu mogel obendovati,“ spričuje njegov večletni sodelavec br. Nizier, „je bila njegova skoraj nerazumljiva poterpežljivost in pohlevnost. Če se je tudi popolnoma truden in ogorel od solnčnih žarkov domov vernil in tukaj še grizljeja dobil ni v okrepčanje, ostal je vendar vedno vesel in zadovoljen, kakor da bi se bilo vse spolnilo po njegovih željah, in to ne le enkrat, temveč vedno in nespremenljivo. Zaupanje njegovo v Boga bilo je brez vsacih mej. Kolikokrat je grenka skušnja ali spoznanje poterkala na vrata revne kože, rekel je le to-le: „Poterp-ljenje! Milostni trenutek še ni prišel!“ Čeravno je v zadnjih mescih poskusil mnogo grenkosti, vendar ni opustil svoje gorečnosti. Z rožnim vencem v roki, po lepem izreku njegovega življenjopisca „tako rekoč izsejajoč na vse kraje Ave Marijo,“ prehodil je doline in sterme pre-

pade iz enega dela otoka v drugega. Še veliko let pozneje si otočani niso mogli predstavljati mučenca, drugače ko z rožnim vencem v roki.

Tudi malega sosednjega otoka Alofi-ja ni pozabil o. Šanel: ravno na tem pridobil si je nekaj svojih najbolj gorečih katehumenov (novincev za sv. kerst.) „Kolikokrat se je vernil od teh izletov,“ tako piše br. Nizier, „dergetajoč od merzlice, s kervavimi, oteklimi nogami, pa vedno dobre volje!“ „Bog pripušča svojim veselje med stiskami in nadlogami,“ piše zveličanec sam v nekem pismu.

Šestnajstega vel. travna prišla sta nepričakovano dva nova misijonarja, o Chevron in br. Attale. To je bila velika tolažba za o. Šanela, ker je smel sprejeti družega ljubeznjivega gosta: Jezusa Kristusa v najsvetejšem zakramentu, odkar je bil navzoč drugi duhoven. „Naša kočica,“ pripoveduje o. Chevron, „je res da zelo majhna in nizka, in streha iz listja je naše edino zavetje proti vetru in dežju. Vendar nas za siromaščino tega prebivališča odškoduje neizrekljiva tolažba; kajti Jezus v presvetem zakramentu biva sedaj pod eno streho s štirimi verniki, ki so se zaradi njega podali prostovoljno v revščino“.

Pismo, ktero je o. Chevron prinesel od velikega misijonarja, msgr. Pompallier-a, do Niuliki-ja, se ni malo prikupilo njegovi ošabnosti ter ga storilo nekoliko bolj naklonjenega. Toda vtis bil je le memogredoč in ni nič zboljšal slabega stanja misijonarjev. „Imeli smo sicer,“ pripoveduje br. Nizier, „njivo krušnih drevčev itd., ktera je z bogato žetvijo obetala nam naš trud poplačati. Toda kaj se je zgodilo? Več ko polovico sadov so nam pokradli. Isto tako zgodilo se je z našimi kumarami, bananami itd...“ In pa tako do čistega so vse strebili, da je n. pr. na vseh kokosovih drevesih komaj en oreh ostal. Te tatvine veršile so se večinoma po noči in gotovo ne zoper kraljevo voljo; kajti na vse misijonarske opomine ni ničesar odgovoril, ali pa dal le izogiben odgovor. Očitno zato, da naj bi bili prisiljeni misijonarji od nadležnosti in revščine prostovoljno otok zapustiti. Ko je pa ta poskus spodletel na poterpežljivosti in vstrajnosti kerščanskih oznanjevalcev sv. vere in se je množilo kljubu prepovedi število katehumenov, če tudi počasi, dal je kralj nove naredbe. „Veste,“ tako je razlagal v očitnem zboru, „da je moj ves Poi. Nečem, da bi tje molit hodili“. Zaradi tega upali so se nekateri le še po noči priti. Z nočjo vred vmuzavali so se v misijonarsko stanovanje, da so bivali tu pri poduku in zjutraj pri sv. maši. Veliko veselje napravil je zveličaneu ta čas prestop njegovega zvestega prijatelja in sodruga, mr. Tomaža Boog-a k katoliški veri,

ki se je v predvečer vseh svetnikov l. 1840 odrekal krivi veri ter prejel drugo jutro prvo sv. Obhajilo.

Med tem imel je o. Bataillon velike vspehe v Wallis-u. Ves otok, razun kralja spreobrnil se je k katoličanstvu, in o. Bataillon je močno prosil, naj prideta o. Chevron in br. Atalle v Wallis, da naj mu pomagata pri poduku premnogih katekumenov. Precej dovolil je o. Šanel to bridko ločitev.

V odgovoru, kterega je o. Bataillon-u poslal, popisal je svoje okoliščine. Naznanilo o spreobrnjenji Vašega otoka je zelo vznemirilo ljudstvo na Futuni. Nekateri pravijo, kakor menim, zakaj se pa mi tako težko spreobračamo? Vendar se mi pa dozdeva, da si šteje moj ubogi kralj v čast, posnemati vašega Lavelua. In odkar je on „maro“ (zmagalec), postal je zopet z vso resnobo naklonjen svojemu Fakavelikelu. Vendar so naznanila iz Wallis-a to storila, da zdaj ne vé, kaj bi počel. Iz serca želim, da bi ga na dobro spreobrnile. Majhna četa mojih ljudi, ki so se pridružili nekemu walliškemu mlademu katehmenu, prestrašila se je nekoliko z žuganjem, da jih bodo žive žgali. Bog daj, da bi zgled vaših katekumenov zopet njih moč poživil! Vse drugo vam bo povedal o. Chevron, dobro kakor hudo“. Le nerad piše o. Chevron, „zapustil sem Futuno, kjer sem o. Šanela pustil v zelo nevarnih razmerah. Le ena misel me je tolažila, da sem pokorščini daroval venec mučenja — ne najmanjši dar za misijonarja. Že štiri mesce po mojem odhodu sprejel je moj sveti sobrat v nebesih palmo, ktera je bila odvzeta meni“.

(Dalje nasl.)

Marijino svetišče na Tersatu.

(Dalje.)

Sv. Luka podobar.

Pri tem svetem možu, pri tem velikem prijatelju Marijinem se bomo nekoliko pomudili, da verjetno storimo, kar v napisu terdimo.

Sv. Luka*) je bil po rojstvu pogan, po narodnosti Grek, po stanu zdravnik. Bil pa je izurjen tudi v drugih znanostih, v modroslovju, slikarstvu, glasbarstvu, pesništvi. Tako ga sodimo po njegovih spisih, ki ga razodevajo izobraženega moža, a tudi človeka dobrega serca. Pride glas v Antijohijo — tu je bil sv. Luka doma — da je v Judeji neki človek, Jezus iz Nazareta po imenu, ki daje gluhih slišati, slepim videti, nemim govoriti, bromim hoditi, gobovim očiščenje, mertvim oživiljenje. To je več kot zmored zdravnik. Gre v Jeruzalem, pa vidi, da je res, kakor

*) Lukas skerceno iz Lukanus, po drugih iz Lucilius, je kakor Lucius (Svitko), ima koren kakor v leuk-ös, beli, svetli, čisti, lučni. Primeri: lyki (luke), prima lux ante solis ortum, Zorko. V hervaškem Zagorju vlada še zdaj starinski izgovor Lukáč.

se je govorilo, in da ta Jezus je več ko človek, in od tega časa je bil ves za njega. Pravijo, da je stal pod križem, da je šel s Kleofom iz Jeruzalema v Emavs, vračajoč se domov, češ, da je že 3. dan, in Kristus še ni vstal. Kako je bil prepričan, vemo. Ko so se bili apostoli razdelili po svetu, ostal je on pri Mariji, in ko se je Savel*) spreobrnil, hodil je z njim, pomagal mu, prenašal nadloge, bil z njim ujet 2 leti v Cesareji, šel z njim v Rim v ječo. Tu je pisal „djanje apostolov“, a nekaj popredi je doveršil sv. evangelij. V obeh spisih se sveti Pavlov nauk. Živel je devec, umrl 84 let star. Telo njegovo so prenesli v iz Ahaje v Carigrad l. 357*) pozneje pa v Benetke, kjer se časte v frančiškanski cerkvi sv. Joba**).

Jezusa predstavlja s. ev. Matej ko preroka, zato obširno navaja govore njegove; Marka ko kralja, zato razkazuje njegovo moč in veličastvo; Janez ga kaže ko Boga, zato seže naravnost v večnost; sv. Luka pa slika Jezusa ko duhovna po vseh njegovih službah in dolžnostih. Duhoven ima učiti, zdraviti — kaj pa je grešnik, če ne veliki bolnik? — Treba mu je potrpeljivosti in usmiljenja, ima darovati, grešne ljudi z Bogom spravljati. Lukeževga evangelija namen je jasen na prvi pogled: namenjen je poganom, zagreznim v vsakere grehote. Da tem upanje obudi, da jih pridobi, riše jim Jezusa ubogega od ubogih, zaničevanega med zaničevanimi, preganjanega s preganjanimi. Zato tako rad povdarja njegovo usmiljenje, da je vsemomogočni zdravnik grešnega človeštva. Pri tem evangelistu vidimo Jezusa terpečega, kervavečega, umirajočega. Še pri sv. Luku nahajamo izraz milost*) Gospod je pri njem osebna, vidna milost, a pot do nje priprosta vera. Le on je naslikal večno zanimive prizore o Magdaleni, o Zaheju, o Samaričanu, o cestinarju, da je desnega razbojnika pomilostil.**) Jezus je pri njem poln milosti in resnice, poln usmiljenja in odpuščanja. Osebe so pri njem kakor otroci, priproste, nedolžne, kakor smejoči otrok s solzo v očeh. Čustveni ta evangelist je ljubil tudi glasbo, pesni, ker pri njem vse poje***); tudi cerkev ima te pesmi v svojih dnevnicah.

Sv. Luka nam je ohranil največ dogodb iz Jezusovega sv. detinstva.**) Kje pa je naš evangelist vse to izvedel, kaj je Kristus delal in govoril do 30. leta? Vse to je izvedel (on in drugi aposteljni) od

*) Paulos, neznatni, borni, majhn.

*) Dr. Langev, Einl. i. d. H. Test. 43. — **) Glavinč, Cavit, 208.

*) pri Mat. Marku ne enkrat, kar je novi zavezi temelj in znamenje, a pravica stari. Vidi se, da je pravo in globoko razumeval Kristusov nauk, po duhu ne po čerki, ker duh oživilja, čerka umori.

*) Pri sv. Luku Jezus sodnikom odgovarja, ker — ponižen — hoče tudi krivičnim sodnikom izkazati čast odgovora, pri Marku zmeraj molči, ker se ne spodobi, da bi hlapec sodil gospoda. Matej, Marko, Luka imajo, da je Peter odsekal uho, a samo sv. Luka, da ga je tudi zacelil, da vidiš usmiljenega zdravnika. Rodoslovje plete sv. Luka odrešeniku samo iz dobrih, vernih, bogaboječih, ki „niso rojeni iz volje mesa, ampak iz Boga“.

*) Zanimeli duhovni Zaharija poje: Blagoslovljen, Benediktus, Marija, devica in mati, poje: Poveljuje, Magnifikat, O rojstvu Odrešenikovem angeli pojo: Slava, Gloria, Pravični Simeon kakor lahod pred smertjo še enkrat zapoje: Zdaj pusti, Nunc dimittis, Luka je res svetli, jasni, določni, dan.

*) Prim. Dr. Faber, Bethlehem. 269. sq. — Gaume, III. Geist. II. 126. sq. — o prihodu Gabriela k Mariji, o rojstvu Kristusovem, njegovem obrezovanju in darovanju v templu, o treh modrih, o begu v Egipt, o mladenču Jezusu med pisnarji v templu, o njegovi pokorščini.

Marije, Jezusove matere, o kateri pravi sv. pismo, da je vse te besede (pastirjev, Simeonove, itd.) v sercu ohranila in premišljevala. Brez njega bi pa tudi mi Marije tako ne poznali. Na njegova poročila se opira vse češčenje, katero ji skazuje sv. Cerkev. Zato ga sploh čč. oo. imenujejo pisarja Marijinega.*) Marija mu je neko vzorno bitje. V dogodbah, v katerih se nebo stringa z zemljo, človeško bitje družijo z božjim v eno osebo, kako nežno in rahlo, kako spoštljivo in sveto govori sv. Luka, ne da bi bil nepreviden in gostobeseden.

Iz predstojčega vidimo, da si je sv. Luka postavil določeni namen, pisati namreč sv. evangelij za uboge, nesrečne, za grešnike, za pogane, za potrebne usmiljenja Božjega. On natanko opazuje, zbira dogodke, pripravlja jih, da naslika Jezusa vsestranskega, milostivega, dobrotnega zdravnika. Kakor je prijetno poslušati in dihati slavčev glas, ki poje v rožnem gerinu, tako ljubke in nežne so naznanila sv. Lukeža in to priča mu helensko izomiko. Iz tega sklepamo, da je mogel slikati, ker je bil zmožen. Ali je hotel in kaj? Na to nam odgovarjajo okoliščine. Znano je, da so bili apostoli in učenci vedno blizu Marije, da so jo vprašali za svet, da jih je ona podučevala*) „sedež modrosti“. Prihajali so pa k nji še drugi kristijani od oddaljenih krajev obiskat jo, počastit jo, prosit jo pomoči in tolažbe.***) Znano je dalje da je Marija tudi umerla, da je bila s telesom v nebo vzeta, in zdaj? zdaj kristijani niso imeli Matere med seboj, zdaj ji niso mogli gledati v premili obraz. Kaj je naravnišega od tega, da so hrepeneli imeti jo vsaj na sliki? Ker so pa vedeli, da ima sv. Luka to spretnost, da jo je on najbolje umeval, da je njemu največ povedala, da jo je on najlepše opisal, da jo je on največkrat videl, kaj je zopet naravniše, kakor da so ga prosili*), naj jim Marijo naslika? Nasprotno bi bilo nenaravno. To pričajo pisatelji***), ki so bili najbližji sv. Lukeža, toraj so mogli vedeti bolje, ko mi, čez več ko 1000 let — kaj je na izročilu. To izročilo se je v kat. cerkvi enoglasno sprejemalo, dokler se ga niso lotili svojeverci.*). Agnonos terdi (43), da je bil sv. Lukež izboren slikar (pictor egregius), da je Marijo naslikal, ko je še živela, da je ona sama videla svojo sliko in s pogledom vlila ji milosti, da so jo častili najpredi v Antiohiji — tudi naravno, da so njegovi rojaki hoteli imeti najpervi tolik spominik — da jo je cesarica Pulherija poslala v Carigrad v novopostavljeni tempel, kjer je po čudežih slovela.*)

(Dalje nast.)

*) Notarius Virginis.

*) Zato jo imenuje sv. Bonaventura „učiteljico evangelistov“. — **) Hae enim de causa Christus matrem sibi superstitem esse voluit, ut... esset... doctrix apostolorum et consolatrix fidelium. (Corn. a Lap. in Act. v. 24.)

*) Nicephor. l. 14. hist. c. 2. — **) Theodor. l. 1. Collect. — Nieph. l. c. et l. 25. c. 14. — Simeon Metaphrast.

*) Ta izraz bi mogel služiti za „haeretike“. Haireo, jemljem. Taki veruje, kar sam hoče.

*) S. Gregor Veliki dal je pred 1200 leti tako podobo v obhodu nositi, in mesto Rim je bilo rešeno kuge. Slikarsko umetnost dajo sv. Luku.

*) Pulcheria Augusta templum in urbe Constantinopolitana extruxit Hodigon. hoc est viae ducum appellatum, ubi ex Antiochia transmissam Matris Dei imaginem dedicavit, quam divus Lucas suis ipse manibus depinxit, illa adhuc vivente, et tabulam ipsam vidente gratamque adeo illi formae suae comittente. Haec imago primum in eo loco, qui Tribunal dicitur, fuit, ubi ea, quae nunc quoque fiunt, miracula peracta sunt.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Misijon v sv. deželi in v Egiptu.) (Dalje.) Iz Jeruzalema je došlo potrdilo z dné 7. julija: „Č. g.:* Prejeli smo 15 gld. miloščine, in 25 gld. za sv. maše. To svoto smo poslali bratoma gg. Amab in Eliju Šiha-tu, v katerih imenu Vas zahvaljujemo. E. Legrand, can. decret.

Pred nekaj dnevi pa sem prejel pismo iz Napluse v Samariji (laško):

Veleč. gospod doktor.

Težko sem pričakoval od Vas pisma. Vselej, kadar je prišla pošta v Napluso, poslal sem gledat, ali ste mi poslali kako pismo. Izpovedati moram, da se je moje upanje skoro poderlo, — vendar ne popolnoma, zakaj zadnjo pot mi je poslal generalni vikar monsignora patrijarha svoto za sv. maše in mi sporočil, da ste mi to poslali Vi.

Jaz s svojim bratom Ilijo, duhovnim pastirjem v Gebabudi zahvaljujem Vas preserčno in h krati prosimo Boga goreče, da Vam poverne vso prijaznost. Želim Vam iz serca povedati svojo hvaležnost za to, kar ste storili, kakor tudi za to, kar še boste storili.

V teh krajih terpimo kristijani mnogo zaradi sovražstva in fanatizma musulmanskega. Pred kratkim so mozlimi (mahomedovi) v neki vasi, kjer je nekaj katoličanov, pobili jim po noči govedo in ovce in ubogi katoličani so morali terpeti veliko škodo. Selo se imenuje Um Elfaem in moj brat opravlja včasih tam daritev sv. maše in deli ss. zakramente.

Tukaj v Naplusi, kjer sem jaz, skušajo poleg sovražnih mozlimov tudi protestanti zavirati, da bi se razkolniki ne vračali v katoliško Cerkev: trudijo se celó, da bi mi ugrabili katoličane in jih spravili v protestantovstvo. Ne davno so dobili nekega zdravnika, ki hodi okrog bolnikov in jim daje zdravila brezplačno. Oni, ki morajo na tak način vzeti zdravila, morajo iti poslušati protestantovske pridige, ki so vedno polne zmot in naukov proti katoliški veri. Ubogi katoličani, ki zbolé, pa poslušajo take pridige, navlečejo si v glavo tisoč skušnjav proti sv. veri.

Tukajšnji katoličani so ubogi in jako zapuščeni. Tukaj ni bolnišnice, ni zdravnika, ni tiskarne. O kako lepo bi bilo, ko bi se našla kaka blaga duša, ki bi hotela pomagati mi ustanoviti bolnišnico! O koliko dobrega bi storila, in koliko zasluženja bi imela pred Bogom! Vi gosp. Frančišek, našli bi lahko take osebe. (Da bi jih le mogel!)

Dr. L.

Slovesna zlata maša na Brezovcu. (Konec.) Bije 10. ura. Iz župnišča pomika se med gostimi mlaji lepa procesija. Najpervo bele oblečene deklice, potem gg. duhovni, slednjič gosp. zlatomašnik in za njim blagorodni g. okrajni glavar in ljudstva velike množice. Dospevši v cerkev prične se cerkvena slovesnost. Na leco stopi preč. P. Evstahij. Vodilo govoru so mu besede sv. pisma: „Zlata krona v starosti dobi se na potu pravice“. — Kaj je vse g. pridigar pokladal na serce poslušalcem in zlatomašniku, ne bom pravil. Le to rečem, kar pa ni le moja sodba, temveč tudi drugih: Tako izverstnih govorov, kot je bil ta, ni veliko! —

Po pridigi je bila slovesna sv. maša. Po maši pa smo spremili zlatomašnika z gosp. okrajnim glavarjem vred na vzvišen prostor zunaj cerkve med mlaji in zelenjem, kjer je g. okrajni glavar po čverstem

lepem nagovoru v pričo ljudstva pripel zlatomašniku zlati križec na persa. Veste, da vse navdušeno je o tem ginljivem trenutku občinstvo zaklicalo cesarju trikratno Slavo ter zapelo cesarsko pesem. Pri obedu glasile so se običajne napitnice. Se vé, da je bila napitnica na presvitlega našega ljubega cesarja Frančiška Jožefa I med prvimi.

Popoldne ob 3 opravili so gg. zlatomašniki kapelani pete litanije.

Po litanijah bila je v župnišču še malica in nato so častiti gostje odhajali, gotovo vsak s serčnim voščilom: Ljubi Bog naj dá dočakati prečast. gosp. zlatomašniku tudi še demantno mašo!

Naj povem še kaj o slavolokih in napisih. Ob veliki cesti bil je slavolok z napisom:

Zlata maša našega prečastitega gospoda očeta 1841.
— Slava! Slava! — 1891.

Ob zvoniku:

Čast Bogu, Slava zlatomašniku!

Na cerkvenih vratih:

Zlatomašnik pristopite,

Dan prelepi poslavite!

Nad farovškimi vrati:

Pozdravljeni bodite gostje naši.

Ki prišli ste k slavni zlati maši!

Bili so tudi še drugi napisi in olepšave. Pa tudi po drugih vaséh v fari bili so primerni napisi itd. Sploh, slavnost ta bila je občna v fari, vsa vesela, vsa praznična. Zato pa: Slava gospodu zlatomašniku — Slava!

Iz Bosne. (Sirotišnica in dve novi maši pri oo. Trapistih.) V predvečer praznika Vel. Šmarna blagoslovili so v trapiškem samostanu Marija-Zvezdi slovesno dve oltarni podobi (podobo presv. Dev. Marije in sv. Jožefa) za dva privilegirana oltarja. Ta dva oltarja, na katerih se mašuje za žive in umerle dobrotnike tega samostana, sta zdaj najlepši kinč cerkve ter zelo dopadata vsem njenim obiskovalcem po umetnih vlogah in rezljarskih delih, ktere je na novo izdelal br. Benedikt. Na praznik Vel. Šmarna pel je novoposvečeni duhoven gosp. Frančišek Malešević, prvo sv. mašo v veselje vseh bosenskih prebivalcev. Tega veselja vdeležujejo se lahko tudi vsi blagodušni podporniki in dobrotniki trapiške sirotišnice, ker je gosp. Malešević drugi duhoven, ki je dobil kot gojenec imenovane sirotišnice svojo prvo vzgojo in svoj prvi poduk v nji. Trapiška sirotišnica v Marija-Zvezdi je semenišče bosenskih duhovnov. Tu naj se naučé revni, zanemarjeni bosenski dečki najprvo verskih resnic. Veliko gojencev nadškofijskega deškega semenišča v Travniku, ki se uče, da bi se posvetili po božji sv. volji duhovskemu stanu, je iz trapiške sirotišnice. Tudi različni rokodelci, ki so svoje prvo izobraženje dobili v tej sirotišnici, vesele se boljšega kruha (imajo dober zaslužek). — Te dni bila je v ravno tej sirotišnici končana skušnja v navzočnosti škofijskega tajnika, preč. gosp. o. gvardijana oo. Frančiškanov, kot zastopnika preč. gosp. škofa, in v navzočnosti gosp. okrajnega predstojnika. Kakor vse leta, tako so razveselili tudi zdaj mladi Bošnjaki vse s svojo pridnostjo in urnostjo. Otroci, ki so se pripravljali za rokodelski stan, zverševali so kot skušnjo sledeče: strojarji kože, sedlarji sedla, čevljarji čevlje, sodarji škafe, kovači lopate, kleparji posode in krojači, 20

jih je bilo, vsakoverstna oblačila. Vse to je bilo pri skušnji izpostavljeno ter je zelo zanimalo častite goste in gledavce. Škofov tajnik bil je tako dobrotljiv, da je obljubil darilo po ukazu prevzvišenega škofa in gosp. okrajnega predstojnika. Skušnja bila je tudi v resnici sijajna. — 25. t. m. bode duhoven posvečen gosp. trapiški o. Bernardin Gaber iz samostana Marija-Zvezde, rojen Kranjec. — Mladi kupci, rokodelci, poljedelci itd., ki se čutijo poklicane vstopiti v trapiški red v Bosni, naj se oglasijo z napisom: Brat Fridolin Teller v Rees-u (Rees, Rheinprovinz), kjer se natančneje zvé zastran popotovanja itd.

Sarajevo, 21. avgusta. Kakor povsod, tako smo tudi tukaj prav slovesno obhajali rojstni dan njih Veličanstva našega presvitlega cesarja. Že v predvečer vihrale so raz hiš cesarske zastave, vse mesto bilo je krasno razsvetljeno in po ulicah svirala je vojaška godba. Dne 18. avgusta bila je zjutraj ob petih budnica, topovi so pokali na terdnjavi, da se je po vsem mestu razlegalo. Ob devetih služili so naš premilostni gospod nadškof dr. Josip Stadler sveto mašo, ktere vdeležilo se je mnogo visokih dostojanstvenikov in vojaških častnikov; tudi mnogo prostega naroda bilo je pri sv. daritvi. Bog nam še mnogo let ohrani našega milega vladarja. M. J.

Pogled na sv. Križ.

(Mladeniški glasi iz Št. Vida.)

1.	Glejte, ljubi kristijani,
Kaj na zemlji se godi:
Jezus Kristus, naš Zveličar,
Vedno še za nas terpi!	9.	Vi mladeni in dekleta!
Greha varujte se zdaj,
In devištvo ohranite,
Blagor vam bo vekomaj!
2.	Kadar smertni greh se širi,
Križa spet se Božji Sin,
Greh prestrašno njega rani,
Jezus poln je bolečin!	10.	Če si lepega obraza,
Če ta svet te hvali zdaj;
Pa mladenec se ne lahaj,
Saj bo tega kmalo kraj.
3.	O presrečen pač je človek,
Kteri v grehu ne živi,
Ki nikoli s hudobijo
Še Gospoda križal ni.	11.	Bo truhloba te končala,
Červ bo vjedal ti telo;
Misli, prosim te mladenič,
Misli, misli rad na to!
4.	Le zato nas Bog je stvaril,
Da živeli bi svetó,
Da bi njega prav spoznali
In služiti mu zvestó.	12.	Kakor dim ti vse izgine,
Kar ti dá minljivi svet;
Slava le nebes ne mine,
To pomisli spet in spet!
5.	Serčno moramo ljubiti
Vedno večnega Bogá,
Njega samega moliti,
Milosti prositi ga.	13.	Čas bo naglo ti iztekel,
Kar ga dal ti je Gospod;
Skerbi za lepoto duše,
Vari se posvetnih zmot!
6.	Grešno, grešno pa živijo
Mnogi zdanjega svetá,
Kakor da bi tam ne bilo
Ne nebes in ne peklá!	14.	Če mladenič nič ne mara,
Če v pregrehi le živi;
Se težko kedaj poboljša,
In še težej spokori.
7.	Vse drugače bi živeli,
Ko bi mislili na to,
Da Gospodovo terpljenje
B'lo je grozno in strašno!	15.	Čednost lepa zlo zrinjuje,
Greh se širi že povsod,
Smertna senca zagrinjuje
Lepi cvet — človeški rod;
8.	O, veselje naglo zgine,
Ki daje ti ga ta svet;
Al terpljenje pa ne mine,
Večno moral boš gorét!	16.	Nehaj človek že grešiti,
In ne žali Stvarnika;
Daj se enkrat že ločiti
Od slepotnega svetá!

17.

Če ne daš se posvariti,
Če grešil boš le naprej,
Moral boš se pogubiti.
Grešnik — oh na vekomaj!

18.

Urno vse bo zamujeno,
Bliza nam se sodnji dan;
Vhogi grešnik, zdaj prevdaj,
Kam po sodbi boš poslan?

Saj te homo poslušali,
Vsmiljeno poglej na nas;
Nespokornosti nas vari,
Reši nas poslednji čas!

19.

Strašno sodbo bode slišal
Vsak zaverženi kristjan:
Ker je živel prehudobno,
Bolj bo terpel ko pogán!

20.

Prosim te, o Jezus mili!
Reši grešnike iz zmot,
Hitro se sirot usmili,
Pelji nas na pravo pot!

For: M—t.

Razgled po svetu.

Če je potrebna verska šola? Časniki naznanjajo naslednjo strahoto, ki je prinesel laški časnik „Fanfulla“, kar pomeni „čenča“. V Benedkah namreč je 10leten dijak sloveče družine najprej umoril 17letno hčer tudi sloveče družine, potem pa samega. Ta brezverski časnik, ki se navadno norčuje iz vsega, kar je božjega, je začel premišljevali ta grozni dogodek in neutegoma drugač pisati. Poslušajte tudi slovenski prostomišljaki! „Fanfulla“ pravi, da to hudodelstvo se mladenču ni v glavi zleglo kar hipoma in v strasti; temveč bilo je dobro premišljeno, gojeno ter hladnokervno zveršeno, in po daljšem premisluju pristavlja: „Na tej žalostni in počasni hoji proti smerti ni bilo nobene pobožne duše, ki bi mu bila govorila besedo o prijateljih, družini, Bogu itd.“ ... Ali ni očitno iz tega, kako tudi hudodelni brezverski časnikar v resnobnih trenutkih dobro spozná, česa je treba mladini, da ne stermoglavi sebe in družine, pa še drugih ljudi v strašno nesrečo! Pač bi se moral čenčarski časnikar sam na persi terkati, ki versko šolo psuje, samomor preslavlja, in pred vsem svetom zasramuje duhovski stan in katoliške šege ter mladini in odraslenim terga vero iz srca! Pač bi se morali na persi terkati starši sami in drugi, ki take liste z naročevanjem podpirajo!

Mučenik ljubezni do bližnjega. Nedavno umrl je pater Palker, ki se je kakor P. Damijan posvetil strežbi gobovih. Bil je iz reda redemptoristov. Že leta 1866 bil je pri svojih ljubljencih v Surinam-u (holandski Gujani). Pred desetimi leti postal je gobav in ta bolezen ga je odslej vedno mučila; zlasti pa v zadnjih mesecih življenja, ko so mu morali odrezati perste in je tedaj popolnoma potreboval ptuje pomoči. A bil je kljubu temu vedno Bogu vdan. P. Palker je bil po rodu Holanec in že tretji redemptorist, ki je umrl med gobovimi v Surinamu. Večina gobovih v teh krajih pač ni katoliška, pa vendar so jim stregli dosedaj le katoliški duhovni in katoliške redovnice (franciškanke).

Berlin. Odpustki Porcijunkule se od večera prvega avgusta do solnčnega zahoda prihodnjega dne lahko dobé tolikokrat, kolikorkrat se ponovi vhod v frančiškansko ali kapucinsko cerkev, ali pa drugo, ki ima pravico porcijunkule, tedaj tudi v Berlinu. Pridobil se je najprej za kapelo v Asiškem predmestju, v katerem je pričel sv. Frančišek svoje vaje v hoji za Kristusom. Ta kapelica je iz četrtega stoletja, kjer so napravili pod papežem Liborijem štirji romarji

puščavico ter od vzhodnje strani postavili oltar, ktereja je kinčala slika vnebovzvetja Marije Device, obdane od mnogih angeljev. Zaradi te slike imenovali so kapelico: „Marijo angeljev.“ Po smerti teh puščavnikov je kapela propala. Sv. Benedikt videl je to kapelo ljube Matere Božje zelo revno, si jo je sprosila od mestne gosposke ter jo dal prenoviti. Čudno je, da je dal razun oltarju nasproti stoječih vrat, napraviti še druga vrata na listni strani (na desni strani), in sicer oboje vrata tako velike, da niso bile v nobenem razmerju z velikostjo te male hišice Božje, ker so bile vsake večji ko polovica zidú*). To je gotovo Božja naredba. To je pripomoglo, da je šlo nekaj stoletij pozneje tisoč romarjev lahko skozi cerkev.

Š perva stanovali so nekateri menihi iz reda sv. Benedikta pri tej kapeli. Ko so se pa ti l. 1075 odmaknili v Subjaški samostan, ostala je sicer kapela in sosednji majhni del zemlje samostanska lastnina, pod imenom Porcijunkula (majhni del zemljišča); vendar je bila cerkev zopet brez pravega duhovna. Kljubu temu ni ljudstvo nehalo na tem svetem kraju moliti. Po pobožnem sporočilu zgodila so se še zdaj vedno čudežna uslišanja molitev, tudi so se mnogokrat prikazali angeli ter se je slišalo nebeško petje pobožnih ljudi.

Vse to napotilo je sv. Frančiška, ko je bil postal mladenič ter se je popolnoma daroval službi Božji, da je nabiral za ponovitev tega svetišča darove ter sodeloval z lastnimi rokami, tako, da je se l. 1208 mogla zopet v nji opravljati služba Božja; zategadel so semkaj poslali benediktinci iz Subjaka pobožnega duhovna Mozzengoli-ja Asiškega za kapelana.

Ko je pozneje vstanovil sv. Frančišek po božjem navdahnjenju svoj red, ki je bil popolnoma osnovan na revščini, tako, da ni imel ničesar lastnine, je moral vendar stanovanje s cerkvijo imeti, da bi mogel samotarno živeti s svojimi sobrat. Zatorej izprosil si je od benediktincev to malo zemljišče s cerkvijo Marije z angelji, in prošnja se mu je dovolila. — Pozneje dobil je sv. Frančišek še pravico, da zadobi vsak, ki gre skesano k spovedi, — v praznik Petrovih verig — toties quoties, t. j. kolikorkrat obišče cerkev, ter v nji v namen sv. očeta nekaj časa moli, vsakrat popolnoma odpustek, ktereja sme obrniti tudi za duše v vicah. Čez nekoliko časa se je to dovolilo vsem frančiškanskim cerkvam. Odkar pa so samostani razdžani, zadobé tudi druge cerkve to oblast, toda vedno le na sedem let.

Misijon v srednji Afriki. Dasiravno je pravo okrožje tega misijona sedaj zapuščeno, ker so se morali misijonarji po vstanku Mahdijevem in premaganem Hartumu umakniti v Kairo; vendar je ta misijonska provinca v tesni zvezi z avstrijsko monarhijo in je še sedaj pod avstrijskim protektoratom (varstvom). Njegovo okrožje je obsegalo egiptovski Sudan, to je, k Egiptu pripadajoče dežele ob zgornjem Nilu, tako n. pr. Nubijo, Kordofan in Darfur. Leta 1767. se je vstanovil apostoljski vikarijat srednje-afrikanški in Poljak o. Ryllo je postal apostoljski vikar. Njemu je sledil Dr. Knoblehar in potem Matej Kirchner. Od leta 1872—1881 je bil apostoljski provikar neumorni misijonski škof Comboni, ki je vstanovil osrednjo stajo v Berberu, pa v Hartumu je vsled svojih na-

*) Širokost kapelice znaša nekaj nad štiri metre, med tem, ko so vrata široke veliko več ko dva metra.

prav umerl. Od leta 1882 je apostolski vikar srednje-afriški v Kairi stolujoči škof Frančišek Sogaro. H temu misijonu pripadata tudi o. Geyer, ki je pred kratkim prepotoval Evropo, in pa zamorski duhoven o. Danijel Sorúr Pharim Den. Oba sta sedaj v Kahiri. Vstav za pripravljane osebstva za afrikanski misijon je v Veroni. Razun teh je pa sedanjo dobo v Afriki po raznih krajih polno redovnikov in redovnic, dejal bi, prava vojska zoper pekel in poganstvo. Tako so n. pr.: Reformati, oblati, lijonski misijonarji, kapucini, frančiškani, observanti, lazaristi, sestre sv. Jožefa, sv. Družine, presv. Kerví idr. Na otoku Madagaskaru se kerščanstvo prelepo razcveta po oo. jezuitih, „loj-ljancih“, ktere pa novo farizejstvo, luteranstvo in nevednost smertno sovražijo in obrekuje, češ, da učijo: Namen posvečuje sredstva!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec september (kimovec).

a) Glavni namen:

Družbinski ali socijalni mir.

Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.

(Konec.)

Najprvo moramo odločno nasproti stopiti občni krivi misli, da je treba vso posvetno srečo iskati le v pozemeljskem imetju in v popolnosti razmér, o kateri se na zemlji pač lahko sanja, katere pa doseči nikakor ni mogoče. Odločno se moramo protiviti tudi prevzetnosti bogatinov, ki mislijo, da je denar in pravica eno in isto. Pokazati jim moramo, da morajo tudi oni spoštovati postave in da tudi nje vežejo dolžnosti. Gledati moramo tudi na to, da se tudi za časni blagor naših bratov poskerbi na njihovi, dandanašnji potrebi najprimernejši način. In začetek h temu je že storjen. Pomagati jim moramo tudi pri vstanovljanju društev in združenj v njihovo varstvo. Pripraviti moramo postavodajalne zastope do tega, da jih varujejo, jim pomagajo in pa zató vsakoverstno oderuštvo. Toda nikedar ne bode prišlo do pravega miru in vse bode zastoj, dokler ne postanejo bogatini in siromaki, delodajalci in delavci zopet kerščanski.

Kajti samo v kerščanstvu je mir, obljubljen ljudem že v Betlehemu o rojstvu Kristusovem, ako so dobre volje. In v ta namen nas je Jezus Kristus odrešil. Kjer sprejmejo in spoštujejo njegov nauk, ondi cvetê ljubezen in pravica in s tem tudi mir.

O binkošti, 27. maja, objavili so sv. Oče okrožnice do vsih katoliških škofov glede delavskega vprašanja. Najprvo so razložili vzroke vseh hujav, katere tarejo človeško družbo in še onih večjih, katere ji grozé, govore o onem, kaj je, treba proti temu storiti, in pravijo med drugim:

„S popolnim zaupanjem lotimo se te naloge, v zavesti, da beseda Nam pripada.“ In ko so potem najvišji učitelj ljudi namesto Boga také, kot smo navedli, na široko razložili, končajo tako-le:

„S tem smo Vam pokazali, časti vredni Bratje, kdo da je poklican, da sodeluje pri izvrševanju važnega socijalnega vprašanja in kakšno naj bo to sodelovanje. — Vsak, ki je poklican, naj se torej potruži in sicer brez odloga, da z odlašanjem še težje ne postane poravnanje zla, ki je že tako silno naraslo.

Vlade držav naj delujejo s postavami in naredbami, delavci, katerih osoda se odločuje, naj postavnim potom zastopajo svoje koristi; ker pa je, kakor smo v začetku omenili, vera jedino zmožna, da se popolno v kalu zató neprilike, zato naj se vedno bolj razširja prepričanje, da je pred vsem potreba, naj se vnov oživi kerščansko mišljenje in življenje; brez tega tudi vse najmodrejše in najboljše naredbe niso zmožne vstanoviti prave sreče. — Kar pa zadeva cerkev, trdila se bo vsaki čas, da se ne bode pogrešala njena vsestranska pomoč. Njena delavnost bo tem uspešnejša, čem več prostosti bode imela, da se razvija. Naj bi to pomnili zlasti oni, katerih rokam je izročen blagor držav.

Vsi duhovni pa naj posvečujejo tej veliki nalogi vse svoje moči in vso svojo gorečnost ter naj pod Vašim vodstvom in po Vašem vzgledu, časti vredni Bratje, neumnorno vsem stanom oznanjajo in terjajo zapovedi svetega evangelija ter naj z vsemi pristopniki sredstvi delajo za blagor ljudstva, pred vsem pa naj v sebi in drugih visokih in nizkih hranijo in poživljajo ljubezen gospó in kraljico vseh kreposti. Blagota nam je namreč zlasti pričakovati, ako se ljubezen popolnoma razvije, ona kerščanska ljubezen namreč, ki hrani v malem vse zapovedi sv. evangelija, ki je vedno pripravljena sama sebe darovati za blagor bližnjega in je najblagonosnejše sredstvo proti strupenemu napuhu in sebičnosti svetá; nje božjo podobo in delovanje narisal je sv. apostelj Pavel z besedami: „Ljubezen je potterpežljiva, je dobrotljiva, ne išče svojega; vse preterpi, vse prenese.“

Pred vsem pa oznanja evangelij ljubezni in miru sv. Sere Jezusovo, božječloveška predpoda krotkosti in ponižnosti. In njegovo ljubezen razširjati med ljudmi je naša naloga. Že Pij IX je govoril znamenito besedo: „Cerkev in človeška družba nima nikakega upanja razven v sercu Jezusovem; ozdravilo bode vsa naša zla.“

„S polnim zaupanjem zveršimo tudi mi našo posebno mesečno molitveno nalogo in že z zavestjo, da se to nam posebno spodobi,“ da spolnimo dvakrat naznanjeno voljo sv. Očeta tudi na ta način. Vsaj so nekdaj govorili besede: „Ako tako daleč pride, da ni nikakega upanja rešitve več, tedaj uči cerkev, da je treba z zasluženjem kerščanske potterpežljivosti in s stanovito molitvijo k Bogu iskati pomoči.“

b) Posebni nameni:

1. Sv. Ksist. Ta in vsaki dan meseca vse naznanjene pa ne še zaznamovane ali neprevidoma nastale zadeve. 38. glavni shod nemških katolikov.

2. Sv. Štefan, Škofje, duhovni in ljudstvo na Ožerskem. Eksercicije, ljudski misijoni in njih voditelji.

3. Sv. Anton Iksida in drugi mučeniiki. Sprava za vnebovpijoče pregrehe. Duhovni in obhajanci. Zelo važne škofijske zadeve. Pomoč v zelo veliki nevarnosti.

4. Sv. Rozalija. Varstvo kerščanske poštenosti zoper novo poganstvo. Medsebojna složnost in spravnost med težko se razumljivimi značaji.

5. Sv. Lavrencij Justinijan. Skupno delovanje za vstanovitev kerščanskih šol. Delo in zaslužek za nekatere ubožne naprave.

6. Sv. Magnus. Južaja Nemčija. Ostranjenje pohujljivih podob in kipov. Milostno odvrnjenje hude prihodajosti.

7. Sv. Regina. Hudo zatirani misijoni na Kitajskem. Nove vstanovljene ljudske in delavske družbe.

(Dale nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, proklinjevanja in vse pošastne grehe in velike nesreče. — Neke neprijetne družinske zadeve, da bi se pravično razveršile. V ta namen hočemo 9dnevno opravljati in prosimo molitvene pomoči.

Zahvale.

V nevarni bolezni sem se zatekel za pomoč k Mariji in sv. Jožetu, in — bil sem uslišan. Obljubil sem skazano mi milost razglasiti, kar bodi prav s hvaležnim srcem s temi versticami spočinjeno.

Št. Janž 19. avgusta 1891.

M. Jerčb.

Mila prošnja nekega uda svete rimsko katoliške Cerkve.

Dragi, verni Slovenci! Po ljubezni presv. Sere Jezusa in Marije se ponižno priporočamo Vam častiti gg. mašnik: Gospodovi — svetovni in redovni, da bi milostno blagovolili se spominjati treh katoliških mladenčev, kateri so se namenili v mesecih: septembru, oktobru in novembru opravljali molitve in pobožnosti, osobito za sv. Očeta in sv. rimsko stolico. Potem lepo prosimo vse redovnike in redovnice, ude svetovnega III. reda sv. Frančiška Asiškega, vse ude rožnovenske in družih pobožnih bratovščin in družb; pa tudi verno pobožne Slovence in Slovenke, da bi iskreno, vsaki povoljno, molil in kaj dobrega opravil za sv. Očeta in za rimsko Cerkev po namenu, kakor bodo imenovane tri mesece tega leta opravljali trije katoliški — slovenski mladenči. Storitve to iz ljubezni do Boga — Jezusa in Marije, iz ljubezni do sv. Očeta našega in sv. rimskega prvega stola. Bog Vam bode stoterno poveril.

Listek za raznoterosti.

Prečastiti gosp. dr. Jan. Semen, častni kan., profesor sv. pisma st. zaveze in jutrodeželnih jezikov itd. je dobil privoljenje v pokoj se podati. — Poskušnja za naslednika, t. j. za učenje v naukih sv. pisma stare zaveze in orientalskih jezikov bode dné 15. septembra t. l.

Ljubljana. V bogoslovsko semenišče so doslej sprejeti gg.: VII. leto Jan. Pristov, iz Breznice; v I. leto pa: Tom. Zabukovec, iz Ljubljane; Jan. Godec, iz Boh. Bistrice; Jern. Bernard, iz Škofje Loke; Fr. Bleiweis, iz Naklega; Ant. Čadež, s Trate; Jurij Karlin, iz Škofje Loke; Fr. Finžgar, z Breznice; Ant. Oblak, iz Horjula; Fr. Švec, iz Kolodeja na Češkem; Jan. Dolinar, z Dobrove; Fr. Potočnik, z Ovsice; Mart. Škerjanec, iz Seničnega; Vil. Paulus, iz Neuhausna na Češkem; Jož. Juvanec, iz Št. Vida pri Cirknici; Fr. Osvald, iz Idrije.

Škofja Loka. Pri volitvah v uršulinskem ondotnem samostanu je postala prednica č. M. Katarina Majhnič; prefekta M. Uršula Potočnik; azistentinje pa: M. Marija Kadezka, M. Ksaverija Murgel in M. Serafika Pokoren.

V uršulinskem samostanu v Škofji Loki so naredile slovesno obljubo naslednje novicinke: S. Stanislava Fortuna, S. Ivana Kalan, in S. Julijana Kalan.

Pri sv. Roku v Dravljah je bilo letos zelo veliko romarjev in prelepo se je obhajala božja pot. (Prav spodbuden dopis prihodnjič. Tako tudi kasno došli verli dopis z Dobrove.)

Prihodnji torek, t. j. 1. septembra, ima „Katoliška družba“ na Rožniku sveto mašo za društvenike zjutraj o polšestih z navadnim darovanjem za uboge „Vincencijeve družbe“.

V Štangi. Čč. oo. Heidrih in Nežmah vodita duhovne vaje od 22. do 30. t. m. — Vreme je neugodno, vedno dežuje. Bog se usmili!

Na prošnjo milgsp. prošta dr. Leon. Klofutarja po vzviš. gospodu knezu škofu je Rim ločil Radoliško faro od ljubljanske stoljne proštije, ter je nadalje Radoliški gosp. duhovni sam pravi župnik ondotne občine.

Opat Bernard Ločnikar sklenil je vstanoviti na skrajnem zahodu Zedinjenih držav v Takomi v deržavi Washington stajo benediktincev. Odpotoval je bil pred meseci s svojim spremljevalcem patrom Valentinom sam tječaj.

Amerika. Zadnji dve nedelji meseca maja pri-digoval je v cerkvi svete Neže, oziroma sv. Mateja, v Št. Pavlu nedavno iz Kranjskega prišli č. g. F. S. Šušteršič. Iz Št. Pavla pa se je podal v Joliet, v deržavi Illinois, da združi tamkaj mnogobrojne Slovence v jedno slovensko župnijo. („Wand.“)

Duhovske spremembe.

V kerški škofiji. Župnije so dobili čč. gg.: Ljud. Hafner, Šmarjeto v Reichenavu, Jan. Harter Adrije, Gr. Payer Št. Štefan na grobniškem polju. — Prestavljena sta čč. gg.: Karol Rous za kaplana v Šmihel pri Pliberku in Martin Urbanek za provizorja v Št. Janž. v Spodnjem Režu. — Č. g. J. Volkert je stopil v stalni pokoj. — V Štebnu pri Velikovem slavil bo dné 6. septembra t. l. č. g. župnik Janez Kolar zlato mašo.

Spremembe v frančiškanski okrajini sv. Križa vsled poslednjega zborovanja preč. oo. definitorjev. Gvardijani so preč. oo.: V Paznu P. Hugon Novljan; v Nazaretu P. Atanazij Krajnik; v Karlovcu P. Avselij Knafelj; v Jaski P. Gotfried Hlebec. — V Gorico pride P. Kasijan Zemljak; v Samobor P. Edvard Rovstehar; na Klanjec P. Bonifacij Pavliček, v Nazaret P. Žiga Zega; v Brežice P. Metod Poljanšek.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Martin Trilar 1 gld. — Za Božji blagoslov pri neki obravnavi 1 gld. — Č. g. župnik Lor. G. 6 gld. Č. g. J. Kapuz 2 gld.

Za naj potrebniši misijone v Kini: „A. D. m. gl.“ 50 gld.

Za Leopold. družbo: „A. D. m. gl.“ 2 gld.

Za družbo sv. Bonifacija. „A. D. m. gl.“ 2 gld.

Za sv. Detinstvo: „A. D. m. gl.“ 1 gld.